

Pauline Koffi Vandets tale til kunsten og kulturen på Folkemødet

Taler

Pauline Koffi Vandet
Freelancer i kunstbranchen

Dato

15. juni 2023

Sted

Allinge, Bornholm

Omstændigheder

Talen blev holdt på Folkemødet til arrangementet 'En tale til kunsten og kulturen – kærlighed og opråb!'.

Jeg arbejder som Studio Manager for en billedkunstner Og som kuratorassistent i en kunsthøjskole Og som projektleder for et offentligt kunstprojekt Og som del af en kuratorduo Og som fundraiser for en fotograf Og så som assistent til en kunstner I øjeblikket jonglerer jeg med seks forskellige jobs i kunstbranchen for at få mit arbejdsliv til at hænge sammen. Ikke et eneste af de jobs har tegnet og er underlagt en overenskomst. Ikke et eneste af de jobs opererer med barsel, barns første sygedag eller pension. Nej, ikke et eneste af de her jobs sørger for at skabe grundlæggende ordentlige og ordnede arbejdsvilkår og arbejdsforhold, som vi kender det fra mange andre brancher. Jeg ville ønske, at jeg var et absurd enkelttilfælde. Men det er jeg ikke. Jeg er én ud af mange unge, ungevoksne og voksne, der lever et tvungent freelanceliv eller som arbejder på kunstinstitutioner med vanvittige prekære arbejdsvilkår. Det er et problem, at vi ikke er flere, der råber. Det er et problem, at vi ikke er flere der gør op med kunstbranchens prekariat. Hvorfor skal vi håndtere kunstværker med omhu og efterleve strenge regler og normer - når vi ikke formår at skabe ligeså omhyggelige arbejdsvilkår for os, der arbejder med og formidler kunstværkerne? Tænk, hvis vi lærte at værdsætte kunstbranchens medarbejdere ligeså meget, som vi værdsætter den kunst, vi arbejder med. Jeg – og det er faktisk noget sigende for vores branche – sidder og forbereder mig til et møde, da jeg bliver ringet op af Talerskolen Røst. Og jeg bliver vældig charmeret over at kunne stå her i dag. Men lidt af luften går af ballonen, da jeg først får at vide, at Røst ingen honorar giver os for vores arbejde her. Med et blink i øjet får jeg vist lidt kluntet sagt, at det da er lidt symptomatisk at blive bestilt til en opgave. Uden at modtage en krone... To timer senere tikker sms'en ind: Der bliver et honorar. Hurra. En lille sejr. One small step for me, one giant leap for... prekære ansættelser? Argh.

Måske ikke helt. Men råb op. Sig fra. Tænk, hvis vi lærte at værdsætte kunstbranchens medarbejdere ligeså meget, som vi værdsætter den kunst, vi arbejder med. Jeg er selv ved at etablere mig. Finde min plads i kunstbranchens brogede landskab. Jeg har arbejdet meget og hårdt. Jeg har været heldig og fået muligheder. Jeg kuraterer udstillinger i Oslo, København og Esbjerg, og jeg rejser til Manchester for at installere udstilling. Min stemme er ikke ligeså rystende og usikker. Derfor råber jeg også med i det kollektive opråb. Tænk, hvis vi lærte at værdsætte kunstbranchens medarbejdere ligeså meget, som vi værdsætter den kunst, vi arbejder med. Men jeg forstår godt, hvorfor det er svært for os – i kunstbranchens prekære ansættelser – at råbe op. Og sige fra. For vores branche er præget af hård konkurrence. En konkurrence der ender med at tvinge mange til at være gratis arbejdskraft. For så kan kunstinstitutionen jo spare lønninger på driftsbudgettet. Og hvis ikke jeg finder mig i de ringe arbejdsvilkår, så står der bare 100 andre sultne kunstentusiaster i køen. Alle klar til at finde sig i at være gratis arbejdskraft eller prekært ansat. Men... kæreste kollegaer - på tværs af arbejdsområder i kunstbranchen - vi skal selv være drivkraften. Selv hvis forandringen ikke prioriteres politisk, så kan og skal vi skabe vores egen opstand mod og omvæltning af de nuværende prekære strukturer. Og vi har jo set det på SMK. På Ordrupgaard. På Aros. På Arken. Trivsel, arbejdsmiljø og arbejdsvilkår er ikke dét, vi er bedst til. Men vi skal forstå vores egen værdi. Vi skal turde råbe højt. Og så skal vi råbe højt i kor om vores kollektive værdi. Tænk, hvis vi lærte at værdsætte kunstbranchens medarbejdere ligeså meget, som vi værdsætter den kunst, vi arbejder med. Og tænk, hvis vi skaber en stabil virkelighed for os – der sveder ekstra meget her i sommervarmen fordi vi skal jonglere mellem talrige jobs – hvor barsel, barns første sygedag eller pension ikke er en selvfølgelighed. Tænk, hvis vi lærte at værdsætte kunstbranchens medarbejdere ligeså meget, som vi værdsætter den kunst, vi arbejder med. Ja, tænk / engang / hvis vi lærte / at værdsætte kunstbranchens medarbejdere / ligeså meget / som vi værdsætter den kunst / vi arbejder med.

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Folkemødetale, Politisk tale

Relateret

15. juni 2023

15. juni 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pauline-koffi-vandets-tale-til-kunsten-og-kulturen-pa-folkemodet>